

REGULÓ.

Pesten csötörtökön october 18^{kán} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítékalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedeként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

Kincskeresés áldozatai *)

Irta V — i BARNA.

I.

Még egyszer 's utójjára kukucsált-ki a' rezes képű Titan agg Mátra zöld taréjú bércei mögül, — 's lebukott. A' nap áldoztát hirdető harang bűvös zenéjére — mint ablaka alatt hanga után leselkedő leány — tetszőleg mosolygott az esthajnali csillag a' violaszinben diszkesdő hegy-ormok felett. — „Százszor boldog azon kebel, melly el nem fásultan élvezheti az anyatermészet kellemeit; — 's még boldogabb, ha rokon szivre talál, kinek viszson-érzete szivárvány színekkel fed-el az élet selejtes oldalát!“ — Illy gondolatok támadhattak agyunkban, ha egy hatalmas durranás meg nem szakítja ábrándunk fonalát. Bandi, Sz... helység kanásza, a' végsőt pattantá szirmos ostorával a' faluba toluló csürhe közé, melly fülboszontó rőfögéssel, porfelleget alkotva, sietett tulajdonosainak sövény-körzötte házikóikba. — E' zajos jelenet után a' falu mind inkább csendesülni kezdett, 's mi negyed-óra múlva a' minket követni akarókat egy nyomorult viskóhoz vezetjük, mellynek fedeléről méltán el lehet mondani:

, Folt hátán folt;

Bár tū bennök nem volt.“

Az idő viszontagságai által felbaglyozott zsúp-tető felett egy szeszélyes alakú kémény — mint valamelly álomjáró — csücsörödött a' tiszta fényben ragyogó hold felé; a' kémény tar koponyáján öblös gólyafészek avult parókaként diszkesedett, jeleül az örök nyugalomba helyzett konyhának. A' gyéren rakott sövényen belül terepély szeder alatt a' csürhész éppen sült tökből álló sovány vacsorájával foglalkozott. Az utósó falatot tevé már éj-setét bajúsz-rámázta ajkai közé, 's bozontos bundájára kényelmesen leheverészvén, pitvar küszöbén ülő nejjének a' fényt-sziporkázó csillagokból deret jósolga-

*) E' monda, ha a' nép szavának hihetni, valóságos történeten alapult.

ta, midőn, mintha égből pottyant volna alá, egy bagolysüveges, szürbe burkolt alak véletlen megjelenvén „jó estét adjon az Isten“ köszöntésből álló dörmögésével Bandinak csillagászi okoskodását félbeszakasztá.

„Fogadj Isten! — ej, be véletlenül lepett-meg minket kegyelmed; — de éppen jókor; mert fontos közleni valóm van!“ — felelt a' nyujtódozó; 's míg a' jövevény melléje a' földre leterült, a' csürhész ekképp' folytatá beszédét: „Hej Bartók szomszéd! nem is gondolná kegyelmed, miként munkálódik szegény legény részére a' sors. Csak akarat 's bátorság kívántatik, 's mi néhány nap' mulva tömérdek kincsnek juthatunk birtokába!“

Jövevény. — „Ugyan miképp' gondolja ezt kegyelmed?“

Most Bandi jelt ada nejének, 's ez a' pitvar belsejébe vonult.

Bandi. — „Hát tudja-e Bartók gazda! azt a' helységünk felett fekvő vár-omladékot, mellyet még a' kutya-fejű Tatárok pusztítottak-el, 's melly felől olly sok csudás történetet meséltek apáink? — No, ma déltájban körüle legelt csürhém, 's midőn magam a' még fenn-álló falak alatt bagarázgattam, valami csudálatos dolognak voltam tanúja. Huh! szinte vaczog fogam, ha reá gondolkok. A' fal odvából egy óriási kigyó, olly vastag mint a' nyomó rúd, 's tán ölnyi hosszúságú is lehetett, kandikált-ki, — 's küljebb küljebb gyürüdvén, mintha egy rakás ezüst pénz közé hullott volna, szörnyű csörömpöléssel lezuhant!“ — E' történetet Bandi különös sajátságos mimmel adá-elő.

Jövevény. — „Mi a' manó! tán bizony csörgő kigyó volt?“

Bandi. — „Nem biz az Bartók gazda! hanem maga a' kincs, kincs! — de (irgalom bűnös lelkünknek) elátkozott; 's ha szentelt olvasó, meg barka lett volna kezemnél, ezzel megérintvén, amazt pedig utána dobván, azonnal arannyal tölt zsákká változtattam volna!“

A' bagoly süveges jövevény fejcsóválva hallgatá e' csudás tüneményt fejtegető csürhészt; míg egy halványon czikázó futó csillag magára voná figyelmüket; 's most a' perczig uralkodó csendet a' tanakodók e' felkiáltása; „nini a' tüzes lidérc!“ — szegé-meg. A' pitvarban kuksoló menyecske is kidugá e' neszre fejét, 's keresztekét hányván magára, az enyésző tünemény után egy igen igen mély sohajt röpitett.

Jövevény. — „És pedig a' vár-omladékba szállt alá.“

Bandi. — „No, lássa Bartók gazda! Ez is erősíti, hogy a' mit előbb kegyelmednek elbeszéltem, nem álom-hüvelyezés, hanem merő igazság. Hisz' magából a' bölcs „Sybillából“ tudjuk: hogy a' tüzes lidérc csak elátkozott kincsek felett szokott fészkelni.

Már a' sors is kezünkre játszik, 's csak bátorság kell, hogy ma holnap földes urunkat is kifizethessük. Szomszéd! én kegyelmedet talpig becsületes embernek ismerem; azért is a' kincs felvételére bajtársomul hívom-meg. — Elfogadja-e?'

A' jövevény rövid homlok-dörzsölés után „igenel” válaszolt.

B a n d i. — „No hát, harmadnap mulva esti kilencz óra után a' falu szélénél jelenjen-meg kegyelmed csákánynyal ellátva; a' többi szükséges eszközről majd én gondoskodom. Azonban addig is e' vállalatunkat néhány forintocskával elősegíteni ne sajnálja; mert Bartók gazda! maga is tudhatja kegyelmed, hogy a' „vértveritékező fűvet” nem szokták ingyen osztogatni. De e' dolognak mély titokban kell ám maradni; 's ha már czélnál leszünk, ne minden kis nesztől engedje magát kegyelmed elijesztetni; mert ha a' gonosz lélek a' barkával képzett és szentelt krétával megjelelt várból kizavarhat, hasztalan további fáradságunk; mivel akkor a' kincs örökre lesüllyed a' föld gyomrába.”

J ö v e v é n y. — „Hej Bandi bátyó! azt hallám mindig, hogy legény kell a' gátra: — de bezzeg bennem is legényre talál a' kísértő lélek, habár vas villával őrzi is rejtett kincseit. Nehány nap előtt különös erejű talizmant vettem egy obsitos katonától, 's most már a' puskagolyó sem foghat rajtam.”

B a n d i. — „Ez mind helyesen van! csak azután kegyelmed embere legyen szavának!”

Tizszer fúvott kürtjébe a' falukerülő, 's kincsbúváraink ülő helyzetükből felegyenesedvén, jó éjszakát kívántak egymásnak. Bartók örömtől repeső szívvvel czammogott lakja felé; — Bandi pedig a' pitvarban leteritvén bundáját, álomnak engedé fáradt tagjait.

Szeretnők ez úttal hőseink álmait is tudatni olvasóinkkal: de minthogy ezekről a' monda mélyen hallgat, mi is czélszerűbbnek véljük ez egyszer ezeknek mineműségét kinek kinek képzelő tehetségére bizoni.

(Vége következik.)

H e g y i v á r.

(Vége.)

Midőn czikornyátlan beszédét végzé a' kedves, mohón fogám-meg szép kezét, 's egy dombra vezettem, hol illatos akácok alatt csinos gyepágy volt. Itt leültünk; az est ujító hüsse, a' közel csermely csörgő pöcsögása, 's a' ragyogó holdsarlónak bágyadt fénye, valódi regényes hatású volt tiszta érzelmeinkre. A' holdvilágította táj, összhangzatban a' kedves énekes nővel, némán és szeliden terült-el a' vár alatt.

Sokáig ültem mellette, elragadó nézésébe mélyedve. Szivem 's nyelvem tusakodtak. Végre győzött az első, 's e' szókkal: „Sidonia! szeretsz-e engem?!“ lábaihoz hulltam. Nem szólt, de a' szép fürtös fő enyimre hajolt; mert nyelvét nyájas szemérem tartá kötve. — Andalgásunkból egy a' gye págyhoz közel fészkeltt csalogány-család dala ébreszte-föl.

Egy óra mulva szives bucsút vevék. — Lelki frigyünk megkötte volt, 's én igen boldog késő estve tértem uj, egyik társammal elcserélt, lakomba. Kölcsönös szerelembiztosítás közt hat nap töltel. Mindennap kilovaglék a' szürke hegyi várhoz, melly előttem rémitő külsejének daczára is paradicsommá vált. A' marquis nyugodtan maradt, hogy boldogságunk alkotmányát egyszerre duljaszét. — A' hetedik nap eljött, 's vele fő vezéremnek parancsa, melly szerint egy osztály lovassággal az ország határára, az ott levő vámtisztek segélyeül rendeltetém. Fejtörés nélkül föllelém a' kutfót, mellyből a' parancs eredt. Nevettem, mert hogy szivem kedveltjét magammal vinni vélém, senki sem kétli. Nevetésem azonban szomorra vált; kis szünet után Sidonia jött, ki a' marquistól parancsot vön, magát két óra alatt utra készen tartani őt nővéréhez követendő.

Körömrágra, nem használható javaslatokat terjesztgetve elő, álltam az ablaknál. Sidónia végre a' csendet félbeszakasztá. — „Tisztán 's igazán szeretsz-e!“ — kérdé szünet mulva; 's miután kérdésére csókok és szókkal feleltem, egy pecsételt levelkét, látható tusával, vont elő kebléből.

„Szabadulásunkra csak egyetlen mód van — szólt tovább — e' levelkével siess Melissához, 's jövőnkről ne aggódj! E' hálátlanság-nemzette sorok adják-meg, mit a' marquis olly szilárdul megtagad.“

Miután elbucszúzánk, 's én ünnepélyes fogadást tettem a' levelet fel nem bontani, ellenemhez indultam. Diadalmas tekintettel lépe előmbe, mert valószínűleg hívé, hogy bucsúzni jövék. Az iratot nyugalommal adám-át — a' pecsétet sebesen feltöré — olvas. Magasra dagadt homloka redőkbe vonult — arcját halálsárgaság lépé el — idegei rángatództak — a' hideg veriték orráról tiszta csöppekben csörgedezett alá — és hangosan kiáltva: „elveszve!“ — a' hatásteljes czédulát földre ejtvén őrltként rohant a' mellékszobába.

Ugy tetszék, mintha felhők közül buktam volna le; — a' balsors-teljes levél lábaimnál feküdt; — fel nem törését fel kelle fogadnom; de mivel most feltörve feküdt előttem, elolvasására jogom volt; tartalma így hangzott:

„Marquis ur! Könyörületlen bánása kényszerit jótéteményeit hálátlansággal viszonznom. Ha X^a hadnagynak az ön eszközlötte

határszéli osztálysereghez — 's nekem ön nővéréhez menni kell, a' tartomány fejedelme — jegyezze-meg jól — legközelebbi órában kezéhez veendi a' titok-szobájából hét hó előtt eltűnt 's ön előtt tudva levő oklevelet. Kezeimben van az, 's önébe csak akkor jutand, midőn ama szerelem-üldözésével, mellyet én legnagyobb áldozattal tartósítani eltökéltem, felhagyand. — Sidonia.

Az utósó szókat még nem olvasám-el jól, midőn a' marquis látható zavarral a' szobába lépe, a' levelet hirtelen kitépé kezeimből, a' csengetyűt megrántá, 's a' belépő szolgának egy parancsnokhoz szólló levelet ada-át; nekem pedig szikrázó szemekkel parancsolá, hogy Sidonia ma estvére a' mezei lakban várjon reá!

Roszat álmodottként tántorgék-le a' lépcsőken — merénykedő angyalom sorait csak visszatértemben vevém gondolóra; — mit tartsak fegglatáról, nem tudám. Kétszer járam körül a' város falait, szorult mellemnek tágulást adandó. Honn elutazásom ellen parancsot 's Sidoniát lelém. Bámulatom pillanatonként nőtt; hős szívű szépemet a' történetek felvilágosításaért sürgetém: de ő a' kérdésemre adandó felelet helyett estvére biztatott, 's csudálatomra élénken és vidám volt.

Mi előtt a' nap elhagyá a' látkört, marquis ur a' már általunk elfoglalt mezei lakba jött. Sokáig volt együtt tüzes szóváltásban Sidoniával, a' nő vegre fölhevülve kijött az ismeretes kerti szobába, hol várakoznom kelle, 's kért, mennék vele a' kertbe. A' szökőkút melletti kő-Amorhoz vezetett, mellyet talpkövétől elmozdítanom kelle. Megtevém; alatta papiros feküdt, melylyel a' házhoz siete. Lassan követém, mert ugy tetszék, mintha álmodnám; — 's éppen midőn a' pavillon hátulsó részéhez érek, távozott-el Melissa onnan. Sidonia e' szókkal: „örökre tied“ — mellemre röpült. Midőn idő múlva karjai 's csókjaitól kifejtődzém, kezemben egy összehajtott irat volt; — kinyitám. — Egy oklevél volt ez, mellyben a' marquis, mint nevelő atya, Sidoniának férjhez mehetési jogát velem megosztá. Ezen kívül a' mezei lak 's ötven ezer tallér menyaszszonyi ajándokul köteleztetett.

Négy hét múlva a' pap szava minket örökre egyesített, 's éppen azon pillanatban, midőn az egyházból kilépénk, hajtattott-ki a' marquis, baráti 's ismerőseinek csudálkozására, a' város kapuin valamelly külországi fürdőbe, honnan vissza nem tért.

Későbbben többször fordítám reá minden hizelgési mesterségemet, hogy Sidoniától azon oklevél közelebbi leírását kicsalhassam; de ő, bár a' szépnemet sokbeszédűségről vádolják, hallgatag maradt, mint a' sir.

BÜSZÖRMÉNYI PÁL.

PESTI VIZSGÁLÓ.

A' vizár által károsult budapesti szegények számára mult napokban e' lapok kiadójához ismét 96 ezüst ft. küldetett a' n. gyöngyösi casino pénztárából és ezen intézet egyes tagjaitól; melly pénzmennyiség már az illető helyre be is adatott. — E' lapok kiadója tehát már a' korábban gyűjtött mennyiséggel együtt összesen e' mai napig 245 ftot 24 krt ezüst pénzben volt szerencsés az említett célra benyújtani. — Ha azon számtalan szerencsétlent tekintjük, kik még most is düledékek alatt laknak, kik még most is romjaikban kesergik házaikat 's velek minden birtokukat: — ha látjuk, hogy az összeroskadt házaknak még alig épül csak egy harmada is, 's ez is csak most emelkedik fél készülettel fedel alá, és így birtokosukat már már fenyegeti az óriási léptekkel közeledő tél: — lehetlen nem ohajtanunk, vajha a' még inségben sinlődők segedelmére mennél több adakozások küldetnének; mert hogy az eddig begyűlt segedelmek csak egy részét fedheték a' megszámlálhatlan károknak, minden, ki illyesmit megfontolni képes, könnyen átláthatja. — Elég sajnós a' budapesti lakosokra nézve, hogy a' tüzelő fának mostani nagy ára is (jó tölgyfának öle 28—30 ft váltó), melly hihetőleg még nevedezni is fog, nem kis aggodalommal tölti-el őket már most, midőn a' tél még nem kezdődött; még a' favágók bére is olly nagy (4—5 ft vtó egy ölért), millyenre nem emlékezünk. — Ez uttal nem tartjuk érdektelennek említeni, hogy a' cs. k. fens. nádor főherczegünk atyai intézkedése következményében megkezdett pesti töltések készítése mindig folytatattik. Nevezetes ama két nagy 's mondhatni óriási munkával készült töltés, mellyeknek egyike a' Duna mentében levő alsó fapiacztól kezdve a' tábori kórház felé, vámház mellett, a' Ludoviceum felé létező temetőig terjed; másik a' váczi ut melletti puskaportártól, temető mögött, vámház mellett, 's a' régi, most még egy ölnyre felemelt, váczi töltésen, a' czukorgyár felé terjedő, hasonlólag a' mult viznek magasságát felülmuló töltéssel felemelt országuttal egyesül. — Mind kettőnek oldalai kigyepeztettek, 's legfelső lapja megfövenyezve levén kellemes sétányul szolgál. A' városi házak alsó végsorától a' vámházig Soroksár felé vivő töltésnek Duna felé szolgáló oldala kövekkel rakatott-ki. Az ennek végen volt vámház most a' határkorcsmaig vitetett-ki.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Dél-amerikai tehénfa. (Palo de Vacca.) Ujabb tudósítások, mellyeket a' Palo de Vacca, vagy tehénfáruul vettünk, melly a' bibor menynevezetű *Amblerstia nobilis*-t, a' kilencz lábnyi sejtes Sumatra *Rafflesia*-t, sőt még a' legujabb fűvészi csudát, *Victoria Regina*-t is sokkal felülmulja nagyszerűségben és használhatóságban, bámulandólag elégitik-ki e' növény-óriásról szerzett eddigi ismereteinket. Murray John, Angol, nem rég bocsátá közre e' tejelő óriás fának leírását, mellyben mind az, mit Humboldt báró e' fa alkotásáról, tejéről 's használhatóságáról közzé tett, előre bocsátatik. A' többi nevezetesség közt, mellyeket utazásaimban láttam — mond a' philosophus utazó — keves fogta-el annyira lelkemet, mint a' tehénfa. Minden növény, melly tejjel és gabonával viszonyban áll, különös érdeket támaszt keblünkben, a' tárgyának csupa természeti ismeretével ki nem elégithetőt, hanem még a' gondolatoknak és érzelmeknek végtelen sorával is párosodót. Mi alig tudjuk elgondolni, miként állhatna fenn az emberi nem lisztes álladék 's ama tápláló higany nélkül, melly a' nőnem em-

lőiben van, és a' gyöngye csecsemő táplálására oly nagy mértékben alkalmas. A' gabona-növények tejes tartalma, oly sok hajdani és újabb nép vallásos buzgóságának tárgya, a' magvakba van szétoszolva és gyökerekbe rejtve: míg a' táplálásunkra szolgáló tej az állati létszeresítésnek mintegy kizárólagos terményeként jelen-meg. Illyenek a' gyermekségünkben reánk hatással munkáló gondolatok, 's ez forrása amaz ámulatnak, melly a' tehénfa megpillantásánál elfoglalja az ember gondolkozását. Nem nagyszerű erdők, fölséges folyamok, magas örök hóval takart hegyek bámulásunk tárgyai, nem, néhány csepp növényi higany az, melly a' természet hatalma 's termékenységéről némi eszmét gyűjt-meg lelkünkben.

Ezután Lockard, trinidadi orvosnak jelentése következik, mellyet Lambert A. B. urnak, a' Linnei társaság alelnökének, tön. — „Éppen most érkezem-meg Caracasra tett kirándulásomból, hol tehénfa nedvet gyűjték és szerencsémnek tartom, hogy e' tejből egy üveggel, a' fának leveléből néhányat 's gyökeréből egy darabot önnek is küldhetek. A' Palo de Vacca nagy terjedtségű fa. Annak törzse, mellyből e' tejet csapoltam, hét láb átmérőjű, 's első ága a' föld felett 100 lábnyira kezdődik. Caracas, vagy is azon hely, hol a' tehénfát találtam, mintegy 60 angol mértföldnyire fekszik la Guayra-tól keletre egy domborodáson, a' tenger tükre felett 1000—1200 lábnyira emelkedőn. Egyébiránt a' corderai fok és Barcelona körül is található. A' belföldiek mindenütt használják tejét. Én egy kannával (pinte) ittam-meg belőle a' nélkül, hogy káros következményét éreztem volna. Ize és sűrűségére nézve nagyon hasonlít a' tejszinhez, 's e' mellett igen kedves illatja van. Oly szerencsés valék, hogy néhány serdülő csemete és gyökér hirtokába is jutottam, mellyeknek szorgalmas ápolása fő gondom leend.“ Murray ur nem tapasztalá, mi siker koszorúzta a' próbát; azonban ama különös körülmények végett, mellyek közt a' Palo de Vacca találatott, kételkedik azoknak megfogamszásán. Murray ur a' parisi növénykert melegágyaiban is talált Palo de Vaccát — „*ficus brasiliensis*“ név alatt, Chanticleer hajónak egyik tisztje beszélte Murray-nek, hogy a' tehénfa tejjel huzamos ideig éltek a' hajón, 's azt a' tehén-tejhez mindenben hasonlónak találták. Azon felül vegyi változásoknak nincs alá vetve; tejfelt nem vet-fel; savanyodásra nem hajlandó, sőt még a' lugsavak sem hatottak reá kártékonyan. Kilencz napi állás után még tisztább lön, 's fejeres megaludt ülepet rakott-le, mellyben, midőn a' folyadék elgőzölgött, növényviasz természete és sajátsága volt feltalálható. Azt is állítja ezen kívül, hogy a' gyümölcsnek, mellyben két mag fekszik, tejjel elegyített számcocza ize van, és hogy fáját a' parai hajóműhelyben hajóhoz használják.

A' tehénfa első példányát, a' fának egy rajzát, mellyen az emberek aránylagos nagyságukhoz képest, csak vakandokoknak látszottak, és szárított tejét négysegletes darabkákban, Fanning ur hozta Caracából 1827-ben angol országba; azonban a' növények nem kaphattak életre. — Sir Porter hasonlag egy palaczk tejet küldött Murray urnak Caracából, továbbá egy vén fáról vett darabka ágat három levéllel, ismét egy leveles gallyat egy fiatal fáról, 's darabka tehénfa-kérget következő levéllel:

„Azon időben, midőn e' növény-csudát meglátogattam, fájdalom! sem virága sem gyümölcse nem volt, 's végre majd nem egy hónapi sikeretlen várakozás után kénytetem 4—5 napot a' hegyekben kirándulásra szánni. Útunk a' Cordillerák éjszaki részén egy vad hegyianczon vitt keresztül, melly a'

fővárostól mintegy 50 mértföldnyire hosszában nyúlik-el, 's a' caritini tó színe felett 4—5000 lábnyi magasban jutottunk ama szép völgyek egyikében a' keresett fa közelébe. Itt az éjt egy czukorültetvényben töltvén-el, más nap reggel 6 órakor több belföldinek kíséretében újra utnak indultunk, 's mintegy óra mulva egy meredek hegy mászásához kelle kezdenünk, mellynek oldalait százados fákból álló sűrű erdőség és egymásba fonódott cserje nőtte-be. Vezetőimnek utat kelle vágniok az áttörhetlen bokroszon, hogy tovább haladhassunk. Több órai terhes utunknak végre céljához, a' Palo de Vaccához értünk, hol minden fáradságom százszorozva lön jutalmazva a' sok természeti csudának látása által. Gyökere felett embernyi magasságban mintegy 20 lábnyi volt terjedtsége azon fának, mellyet vezetőim megcsapoltak; ezen felül 60 láb magasságig, minden galy vagy lombtól tisztán, nyult-fel a' pompás kolosszalis faderék. A' nagyobb ágok és kisebb galyak, mellyek iszonyú levelekkel dúsan fedvék, köröskörül mintegy 25—23 lábnyira terjednek-ki. E' fénylő része a' csudafának bizonyosan meghalad még 40 lábat csucsáig.

(Vége következik.)

EMLÉKMONDÁS.

Igazság.

Egy fényt, egy sugárt 's egy képet fest az igazság :

Még is ezerképen tűnik előnkbe nekünk.

Nem esuda; mert a' mint sűrű vagy ritka az elme,

Ugy szegi a' sugárt célja 's aránya felé.

Ungvár-Németi TÓTH LÁSZLÓ.

A' tőkély a' szenvedelmekben is, mint minden egyébben, szerénységet fejt-ki; 's higyjük, hogy valaminek nagyon tüzes magasztalója ritkán tökéletes abban, mit idomtalanul magasztal, 's miről igen sokat beszél.

B. JÓSIKA MIKLÓS.

A' szép beszédnek hódító ereje van; gondolatot, akaratot, és mindent lánczoló, mint a' szépnemnek, az ifjú szívét kedvesen bilineselőnek. Örülünk, sirunk, boszankodunk, nemes lángra gerjedünk, valamint kegyes szónokunknak tetszik. Szívünk elérzékenyül, 's mielőtt észrevennők, már oda engedték a' diadalmas szónoknak, hogy csináljon vele, 'a' mit akar. Ha mindjárt nem ennyire hódító is valaki, legalább hajlóbban halljuk az ezüst szavat, vagy fűlmile-zengést, mint tompa kolomp-bümbölést, vagy időtlen varjú krárogást.

NYITRA ZERDAHELYI Lőrincz után K. H. K. J.

Szórejtvény.

Nagy vagyok a' honban, fordítva csekély leszek és víz;

Három utóm ha közelg, — ínt, nyugalomra eredj.

BELLAÁGH JÓZSEF.

Előbbi rejtvény: tükör.